

Arrest

nr. 239 570 van 11 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. PLATTEAU
Jan van Rijswijcklaan 210
2020 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. A. NABLI, die *loco* advocaat Mr. J. PLATTEAU verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 december 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 mei 2011.

1.3. Op 22 juni 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in verzoekers regio van herkomst, Bagdad in Centraal-Irak, sprake was van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.4. Op 17 december 2018 werd verzoeker door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep waarbij hij, voor de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2016, wist dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep en voor de periode van 1 januari 2017 tot en met 6 juli 2017 wist of diende te weten dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep.

1.5. Bij schrijven van 19 juni 2019 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, tweede lid en artikel 55/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoeker werd op 30 september 2019 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de strafinstelling van Beveren teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.7. Op 6 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Deze beslissing werd op 7 november 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakese nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim van Arabische origine te zijn, afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak).

U zou zijn opgegroeid in de wijken Jihad en Adhamiya. In 2008 zouden uw broer A.(...) en uw oom L.(...) zijn vermoord. In december 2010 zou u zijn ontvoerd door vier gewapende mannen. U werd gedurende twee weken door drie mannen gemarteld. Er werd losgeld gevraagd in ruil voor uw vrijlating. Uw vader betaalde 25 miljoen dinar waarop u werd vrijgelaten.

Ongeveer een maand na uw vrijlating werden de zoon van S.(...) N.(...) M.(...) a.(...) S.(...) (de Sahwa-leider van Ghazaliya) en zijn neef O.(...), wiens gezin in uw straat woonde, ontvoerd. De familie bood de ontvoerders losgeld aan, maar dat werd geweigerd. Een dag later werden hun lijken teruggevonden. U hoorde een schreeuw in uw straat en ging kijken wat er gebeurd was. Daar werd u door M.(...), vader van O.(...) en broer van S.(...), ervan beschuldigd dat u iets met de zaak te maken had en dat u de twee jongens had overhandigd aan de ontvoerders, nl. aan leden van sjiiitische milities. Ten gevolge van deze beschuldigingen verliet u op 13 december 2010 Irak. Op 22 december 2010 kwam u in België aan en de volgende dag diende u bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in België heeft S.(...), broer van S.(...), uw ouderlijk huis beschoten.

Omdat er geen geloof werd gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven maar het CGVS van oordeel was dat de situatie in uw regio van herkomst, zijnde Bagdad, op dat moment onveilig was, werd u op 22 juni 2011 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, zoals voorzien in art. 48/4, §2, c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Op 17 december 2018 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep waarbij u, voor de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2016, wist dat uw deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep en voor de periode van 1 januari 2017 tot en met 6 juli 2017 wist of diende te weten dat uw deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep.

Op 22 juni 2018 ontving het CGVS een brief opgemaakt te 19 juni 2018, waarin de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 30 september 2019 werd u door het CGVS gehoord in de gevangenis van Beveren.

U verklaart u nooit schuldig te hebben gemaakt aan deelname aan enige activiteit van een terroristische groepering, zijnde Islamitische Staat (hierna 'IS'). U zou geld van een persoon hebben geleend en deze bedragen terug hebben betaald via China en Arbil (Noord-Irak). U beweert niet op de hoogte te zijn van de finale bestemming van deze geldbedragen. U stelt voorop dat iedereen slachtoffer zou kunnen worden van een dergelijke veroordeling.

U verklaart voorts dat u onmogelijk naar Irak kan terugkeren. U stelt voorop dat de Irakese autoriteiten waarschijnlijk op de hoogte zijn van het feit dat u door de Belgische autoriteiten werd veroordeeld voor deelname aan activiteiten van IS. U vreest bij terugkeer naar Irak, door de Irakese autoriteiten te worden gemarteld en te worden omgebracht omwille van betreffende veroordeling.

U legt in het kader van deze procedure heroverweging van uw beschermingsstatus, journalistieke artikels neer over de behandeling van personen die worden verdacht en/of veroordeeld zijn voor lidmaatschap van IS, door de Irakese autoriteiten.

B. Motivering

Op 5 juli 2011 werd u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat omwille van de toenmalige veiligheidssituatie in Centraal-Irak er voor burgers aldaar een reëel risico bestond op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uw afkomst uit Centraal-Irak, in casu Bagdad, werd niet betwist en uw positie en situatie in Irak, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en aan een reëel binnenlands vluchtalternatief werden geloofwaardig geacht.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4, §§1 of 2, uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, § 1, c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 17 december 2018. U verklaarde niet in beroep te zijn gegaan tegen uw veroordeling (CGVS X, p. 7).

Uit het voormelde vonnis blijkt dat u veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep waarbij u, voor wat betreft de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2016, wist dat uw deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep en voor wat betreft de periode van 1 januari 2017 tot en met 6 juli 2017 wist of diende te weten dat uw deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep.

Uit de motivering van en de strafmaat bepaald in het voormelde vonnis blijkt duidelijk dat het ernstige feiten betreft. De rechtbank oordeelde dat het vaststaat dat u een actief lid bent van IS, waarvan zij stelde dat er geen redelijke betwisting kan zijn over het feit dat dit een terroristische organisatie is. Uit het strafdossier was naar het oordeel van de rechtbank onder andere gebleken dat u geldverrichtingen uitvoerde voor en in opdracht van Syriëstrijders via het Hawala-systeem; dat u contacten had met andere beklaagden om geld te overhandigen dat bedoeld was voor het Syrisch conflictgebied; dat u in uw wagen samen met de derde beklaagde het aankopen van (concrete) wapens besprak alsook het plegen van een aanslag met dodelijke slachtoffers op een markt; dat er een grote hoeveelheid beeldmateriaal, handelend over de verheerlijking van IS en executies uitgevoerd door IS, werd gevonden op verschillende elektronische toestellen van u; en dat u "linken tot verheerlijking van IS" doorstuurde naar derden. De rechtbank achtte al deze feiten bewezen (vonnis d.d.17/12/2018, p.5-6). De rechtbank achtte de feiten ernstig en veroordeelde u tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2, ingetrokken.

U werd op 30 september 2019 opgehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

U beperkt zich tot het betwisten van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 17 december 2018. Gezien u opmerkt onschuldig te zijn en onterecht te zijn veroordeeld, moet worden vastgesteld dat u, ondanks de vaststellingen van de rechtbank, uw aandeel bij de gepleegde feiten blijft ontkennen en geenszins heeft aangetoond tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben van de gepleegde feiten. Er kan dan ook niet worden gesteld dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Hoe het ook zij, voorgaande door u aangehaalde argumenten wijzigen niets aan de vaststelling dat u wel degelijk werd veroordeeld, noch aan het feit dat de misdaad/wanbedrijf waarvoor u werd veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf is. Deze elementen wettigen dan ook geenszins een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

U verwijst voorts naar de problemen die u vreest te ondervinden bij terugkeer naar Irak. U stelt voorop de Iraakse autoriteiten te vrezen gezien uw veroordeling voor deelname aan activiteiten van Islamitische Staat. U verwijst hierbij naar de behandeling van terreurverdachten door de Iraakse autoriteiten en vreest bij terugkeer hetzelfde lot van marteling en een veroordeling tot de doodstraf te zullen ondergaan. U legt in dit verband verschillende journalistieke artikels neer waarin deze problematiek wordt besproken (zie stuk 15). Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).

Gezien u gelet op bovenstaande geen elementen aanbrengt die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen, wordt op grond van artikel 55/5/1§2, uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

-Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat er *in casu* een tegenstrijdigheid bestaat tussen de motivatie van de bestreden beslissing en de conclusie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Het Commissariaat-generaal concludeert in haar beslissing dat op grond van artikel 55/5/1 § 2, 1° van de Vreemdelingenwet de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken, terwijl in dezelfde beslissing het volgende wordt gesteld: "Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië (sic). Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet." Verzoeker is van oordeel dat hierdoor zijn subsidiaire beschermingsstatus behouden blijft.

2.2. In en tweede middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, betoogt verzoeker in een eerste onderdeel dat de handelingen die door hem werden gesteld niet als ernstig kunnen worden beschouwd. Verzoeker erkent dat hij op 17 december 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep. Hij wijst erop dat men voor de beoordeling van het ernst van het misdrijf naar de aard van de daad dient te kijken, naar de concrete handelingen die werden gesteld. Dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de modus operandi, het gebruik van een dodelijk wapen, enzovoort. Verzoeker voert aan dat hij noch geweld, noch een wapen heeft gebruikt. Daarnaast dient men te kijken naar de werkelijke schade. In België is er door de handelingen van verzoeker geen enkele schade berokkend. Daarnaast moet men ook naar de strafmaat kijken. Deze bedraagt voor de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld 5 tot 10 jaar. Verzoeker heeft hiervoor slechts 5 jaar gekregen en niet de maximumstraf van 10 jaar.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat *in casu* onmogelijk kan worden betwist dat een terugleiding naar Irak strijdig zou zijn met het non-refoulementbeginsel. Door de opgelopen veroordeling wegens deelname aan terroristische activiteiten zal verzoeker bij effectieve terugleiding naar Irak immers onderworpen worden aan de doodstraf. De Iraakse overheid zal ten gevolge van de veroordeling absoluut geen genade tonen. Verzoeker heeft aldus een reële vrees op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van willekeurig gedrag als een individuele vrees op vervolging. De bestreden beslissing stelt verzoeker echter volledig bloot aan een refoulement naar Irak, ook al ging deze niet gepaard met een positief advies tot terugleiding. De bestreden beslissing heeft immers tot gevolg dat verzoeker in illegaal verblijf is in België. Die omstandigheid op zich volstaat om verzoeker een terugkeerbesluit af te geven in de zin van artikel van de Richtlijn 2008/115 en artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker zal aldus in een "legaal vacuum" terecht komen door de bestreden beslissing daar enerzijds wordt beslist tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds wordt geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel strijdig is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waardoor hij geen verblijfsrecht heeft in België maar evenmin kan worden teruggestuurd naar Syrië.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, herhaalt verzoeker dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zal riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict als gevolg van de opgelopen veroordeling in België. Hij kan dus onmogelijk terugkeren naar Irak. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over, hetgeen naar mening van verzoeker onaanvaardbaar is. Verwerende partij dient op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst te onderzoeken, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en stelt dat de intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.4. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd. Op 5 augustus 2020 worden de volgende stukken per mail doorgestuurd: een advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning (11/05/2020); beslissing van de Directie Detentiebeheer weigering uitgaansvergunning (29/05/2020); verslag en advies van de Directeur betreffende elektronisch toezicht (22/06/2020); taalcertificaten en opleidingen; en VDAB jobaanbiedingen.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) uit de motivering van en de strafmaat van het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen van 17 december 2018, waarbij hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep waarbij hij, voor wat betreft de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2016, wist dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep en voor wat betreft de periode van 1 januari 2017 tot en met 6 juli 2017 wist of diende te weten dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep, duidelijk blijkt dat het ernstige feiten betreffen zodat niet kan getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden en zijn subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg op grond van artikel 55/5/1, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt

ingetrokken en (ii) de door hem tijdens het gehoor van 30 september 2019 aangebrachte redenen een behoud van zijn status niet kunnen rechtvaardigen daar (1) hij, ondanks de vaststellingen van de rechtbank, zijn aandeel bij de gepleegde feiten blijft ontkennen en geenszins heeft aangetoond tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben van de gepleegde feiten, er dan ook niet kan worden gesteld dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten en zijn argumenten onschuldig te zijn en onterecht te zijn veroordeeld hoe dan ook niets wijzigen aan de vaststelling dat hij wel degelijk werd veroordeeld, noch aan het feit dat de misdaad/wanbedrijf waarvoor hij werd veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf is en deze elementen dan ook geenszins een behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus wettigen en (2) hij voorts stelt de Iraakse autoriteiten te vrezen gezien zijn veroordeling voor deelname aan activiteiten van Islamitische Staat, hij hierbij verwijst naar de behandeling van terreurverdachten door de Iraakse autoriteiten, hij stelt te vrezen bij terugkeer hetzelfde lot van marteling en een veroordeling tot de doodstraf te zullen ondergaan en hij in dit verband verschillende journalistieke artikels neerlegt waarin deze problematiek wordt besproken doch deze elementen geen ander licht werpen op de motieven om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken maar wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 6 november 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1° en § 3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19.3. a van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer *a posteriori* blijkt dat een van de uitsluitingsclausules op de vreemdeling had moeten worden toegepast tijdens de asielprocedure, of als hij onder dergelijke uitsluitingsclausules valt na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26).

Artikel 55/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:*

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.”

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt *“voor de invulling van het begrip ‘ernstig misdrijf’ mutatis mutandis verwezen [...] naar de punten 155 tot 158 van de ‘Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés’, uitgegeven door de UNHCR (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands)”* (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze ‘Guide des procédures’ bepaalt : *« Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques. Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »*

“155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een ‘ernstig’, niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord ‘misdrijf’ verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord ‘misdrijf’ alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een ‘ernstig misdrijf’ evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als ‘misdrijf’ worden bestempeld.” (vrije vertaling zoals aangehaald Adv. RvS nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, *Parl.St. Kamer*, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als “ernstig” (zie EASO, “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis*”, January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, § 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen. Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 december 2018 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep waarbij hij, voor de periode van 1 juni 2014 tot en met 31 december 2016, wist dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep en voor de periode van 1 januari 2017 tot en met 6 juli 2017 wist of diende te weten dat zijn deelname bijdroeg tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. Uit de motivering van en de strafmaat bepaald in het voormelde vonnis blijkt dat de rechtbank oordeelde dat de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt ernstig zijn. De rechtbank oordeelde dat het vaststaat dat verzoeker een actief lid is van IS, waarvan zij stelde dat er geen redelijke betwisting kan zijn over het feit dat dit een terroristische organisatie is. Uit het strafdossier was naar het oordeel van de rechtbank onder andere gebleken dat verzoeker geldverrichtingen uitvoerde voor en in opdracht van Syriëstrijders via het Hawala-systeem, dat hij contacten had met andere beklaagden om geld te overhandigen dat bedoeld was voor het Syrisch conflictgebied, dat verzoeker in zijn wagen samen met de derde beklaagde het aankopen van (concrete) wapens besprak alsook het plegen van een aanslag met dodelijke slachtoffers op een markt, dat er een grote hoeveelheid beeldmateriaal, handelend over de verheerlijking van IS en executies uitgevoerd door IS, werd gevonden op verschillende elektronische toestellen van verzoeker en dat hij “linken tot verheerlijking van IS” doorstuurde naar derden. De rechtbank achtte al deze feiten bewezen (vonnis d.d.17/12/2018, p. 5-6), achtte de feiten ernstig en veroordeelde verzoeker tot een hoofdgevangenisstraf van 5 jaar.

Verzoekers handelingen zijn niet te verzoenen met de humanitaire inslag van het subsidiaire beschermingsstatuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het door verzoeker gepleegde misdrijf, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 17 december 2018, dient te worden gekwalificeerd als ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker zelf noch geweld, noch een wapen heeft gebruikt, dat er door de handelingen van verzoeker in België geen enkele schade werd berokkend en dat hij ‘slechts’ veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar en niet tot de maximumstraf van 10 jaar, doet geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is en doet dan ook niets af aan dit besluit. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 22 juni 2011 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

De door verzoeker tijdens het gehoor aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen als volgt: *“U beperkt zich tot het betwisten van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot het vonnis van de Correctionele rechtbank te Antwerpen dd. 17 december 2018. Gezien u opmerkt onschuldig te zijn en onterecht te zijn veroordeeld, moet worden vastgesteld dat u, ondanks de vaststellingen van de rechtbank, uw aandeel bij de gepleegde feiten blijft ontkennen en geenszins heeft aangetoond tot inzicht te zijn gekomen en spijt te hebben van de gepleegde feiten. Er kan dan ook niet worden gesteld dat er geen risico bestaat dat u zich in de toekomst niet opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. Hoe het ook zij, voorgaande door u aangehaalde argumenten wijzigen niets aan de vaststelling dat u wel degelijk werd veroordeeld, noch aan het feit dat de misdaad/wanbedrijf*

waarvoor u werd veroordeeld een bijzonder ernstig misdrijf is. Deze elementen wettigen dan ook geenszins een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

U verwijst voorts naar de problemen die u vreest te ondervinden bij terugkeer naar Irak. U stelt voorop de Iraakse autoriteiten te vrezen gezien uw veroordeling voor deelname aan activiteiten van Islamitische Staat. U verwijst hierbij naar de behandeling van terreurverdachten door de Iraakse autoriteiten en vreest bij terugkeer hetzelfde lot van marteling en een veroordeling tot de doodstraf te zullen ondergaan. U legt in dit verband verschillende journalistieke artikels neer waarin deze problematiek wordt besproken (zie stuk 15). Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra). Met het betoog dat in casu onmogelijk kan worden betwist dat een terugleiding naar Irak strijdig zou zijn met het non-refoulementbeginsel, dat hij door de opgelopen veroordeling wegens deelname aan terroristische activiteiten bij effectieve terugleiding naar Irak zal onderworpen worden aan de doodstraf, dat de Iraakse overheid ten gevolge van de veroordeling absoluut geen genade zal tonen, dat hij aldus een reële vrees heeft 'op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van willekeurig gedrag als een individuele vrees op vervolging', dat hij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zal riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict als gevolg van de opgelopen veroordeling in België en dat hij dus onmogelijk kan terugkeren naar Irak, brengt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. De vrees die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Irak dan wel het reël risico op het lijden van ernstige schade dat hij er naar eigen zeggen zou lopen, vermag immers geen ander licht te werpen op de motieven om de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat hij veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing, worden deze elementen wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied. De Raad verwijst in dit verband naar hetgeen volgt.

De op 5 augustus 2020 doorgemaakte stukken, met name een advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning (11/05/2020); een beslissing van de Directie Detentiebeheer weigering uitgaansvergunning (29/05/2020); een verslag en advies van de Directeur betreffende elektronisch toezicht (22/06/2020); taalcertificaten en opleidingen; en VDAB jobaanbiedingen, doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Immers, het advies van de directeur betreffende periodieke uitgaansvergunning (11/05/2020), de beslissing van de Directie Detentiebeheer weigering uitgaansvergunning (29/05/2020) en het verslag en advies van de Directeur betreffende elektronisch toezicht (22/06/2020), hebben betreffende op verzoekers detentie. De andere documenten tonen enkel aan dat verzoeker een opleiding heeft gevolgd en een jobaanbieding van de VDAB heeft ontvangen, niets meer en niets minder.

2.9. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, §1, eerste lid, 14° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/5/1, § 3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van artikel 55/5/1, § 1 of § 2, 1°, een advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen adviseerde als volgt: "Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet." Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de vrees die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar Irak, is *in casu* dan ook niet dienstig

In tegenstelling tot wat wordt betoogd in het verzoekschrift is voormeld advies overigens niet tegenstrijdig met de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus daar dit advies een

wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker nog aanhaalt dat hij in een “legaal vacuum” zal terechtkomen door de bestreden beslissing daar enerzijds wordt beslist tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en anderzijds wordt geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel strijdig is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waardoor hij geen verblijfsrecht heeft in België maar evenmin kan worden teruggestuurd naar Syrië, herhaalt de Raad vooreerst dat de bestreden beslissing uiteen valt in twee van elkaar los staande delen, zijnde de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus en het voormelde advies. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. X van 24 mei 2016). Er is bovendien geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de gevolgen van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus voor de persoonlijke situatie van de betrokkene in België mee te nemen in zijn beoordeling en dienaangaande een motivering op te nemen in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers betoog omtrent het juridisch vacuüm waarin hij stelt terecht te zullen gekomen, doet overigens geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, §1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet en kan dan ook niet leiden tot hervorming/vernietiging van de bestreden beslissing.

2.10. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM, dient erop gewezen dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies zo weze herhaald een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/5/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet daar niet kan betwijfeld worden dat er ten aanzien van verzoeker ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werd immers definitief veroordeeld voor een dergelijk ernstig misdrijf.

2.13. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS